Kaplumbağa Deniz Feneri

Yavuz DEMİRKIRAN

Kaplumbağa Deniz Feneri

Yavuz DEMİRKIRAN

Deniz kaplumbağası Shelly, suyun elmas gibi parıldadığı masmavi bir koyda yaşıyordu. Deniz yeşili derisi, yumuşak sarı çillerle kaplıydı ve iri, yumuşacık kehribar rengi gözleri vardı. Kubbeli kabuğu pürüzsüz ve yuvarlaktı, güçlü ve düzenli yüzgeçleriyle yüzerdi. Her gün mercan bahçelerini keşfeder, küçük balıklarla oynardı. Ama geceleri okyanus karanlık ve sessiz olurdu ve Shelly içinde hangi sırların saklı olduğunu merak ederdi.

Bir akşam, güneş dalgaların altına inerken Shelly kayalık bir mağaranın yakınında tuhaf bir parıltı fark etti. Daha yakına yüzdü ve bir çakıl taşından büyük olmayan, sıcak altın ve beyaz bir ışıkla parlayan küçük bir kristal buldu. Sanki canlıymış gibi hafifçe nabız gibi atıyordu. Shelly burnuyla ona dokundu ve kristal sıcak ve karıncalanmış gibi hissettirdi. Onu dikkatlice aldı ve kabuğunun üzerine koydu; kristal oraya sımsıkı yapıştı.

Birden kristalden bir ışık huzmesi fırladı ve etrafındaki suyu aydınlattı. Shelly şaşırdı! Kabuğu artık bir deniz feneri gibi parlıyor, karanlık okyanusta yumuşak ve düzenli bir ışık huzmesi yayıyordu. Her şeyi net görebiliyordu: sallanan yosunları, hızla kayan karidesleri ve yarıklara sokulmuş uykulu balıkları. Işık dostça ve rahatlatıcıydı ve Shelly bu kristalin özel olduğunu biliyordu.

Shelly eve yüzerken yardım isteyen incecik bir ses duydu. "Kayboldum! Her yer çok karanlık!" diye bağırdı bir kayanın arkasına saklanmış Pip adlı küçük bir balık. Pip'in gümüş mavisi pulları, kocaman yuvarlak gözleri ve iki yanında ince beyaz birer çizgi vardı. Korkudan titriyordu. Shelly yanına yüzdü ve "Endişelenme küçüğüm. Kabuğum yolu aydınlatabilir. Seni evine götüreceğim," dedi.

Pip, Shelly'nin hemen yanından ayrılmadan onu izledi; yuvarlak gözleri hayretle kocaman açılmıştı. Shelly'nin kabuğundan yayılan ışık onun parlak pulları üzerinde dans ediyor ve karanlık suda yolu gösteriyordu. "Vay canına! Kabuğun bir deniz feneri gibi!" diye cıvıldadı Pip. Shelly gülümsedi ve Pip'in yetişebilmesi için yavaş yüzdü. Onu sallanan yosunların yanından ve kumlu bir tepenin üzerinden geçirerek mercan resifindeki sıcacık evine ulaştırdı.

O geceden sonra Shelly her akşam okyanusta yüzdü ve parlayan kabuğuyla küçük deniz canlılarına evlerine dönmeleri için yol gösterdi. Küçük bir denizatının babasını bulmasına, kaybolmuş bir yengecin yuvasını bulmasına ve minik bir denizanasının ailesini bulmasına yardım etti. Kabuğundan yayılan ışık, tüm küçükler için bir umut feneri oldu. Shelly yardımcı olmaktan mutluydu ve okyanus daha dostça bir yer gibi görünüyordu.

Ama başkalarına yardım etmek zor bir işti. Bazı geceler Shelly yorgun olurdu ve bu kadar uzağa yüzmekten yüzgeçleri ağrırdı. Esneyip sıcacık mağarasında dinlenmeyi düşünürdü. Ama sonra küçük bir sesin yardım çağrısını duyar ve ışığın küçükler için ne kadar önemli olduğunu hatırlardı. Böylece derin bir nefes alır, yüzgeçlerini gerer ve yüzmeye devam ederdi.

Fırtınalı bir gecede okyanus özellikle karanlık ve dalgalıydı. Dalgalar yosunları savuruyordu ve küçük canlılar korkmuştu. Pip, Shelly'ye gelip "Küçükler korkuyor. Onlara yardım edebilir misin?" dedi. Shelly çok yorgun olmasına rağmen başını salladı. Kabuğu cesurca parlayarak azgın sulara doğru yüzdü. Işık karanlığı yarıp geçti ve korkmuş balıkları sakinleştirdi.

O gece Shelly bir grup yavru kaplumbağayı, korkmuş küçük bir kalamarı ve minik bir karidesi güvenliğe kadar götürdü. Kimsenin geride kalmadığından emin olmak için ileri geri yüzdü. Fırtına şiddetleniyordu ama Shelly'nin ışığı hiç titremiyordu. Son küçük canlı da güvene kavuştuğunda Shelly bitkin düşmüştü. Kabuğu hâlâ hafifçe parlayarak suyun yüzeyinde süzüldü ve gülümsedi.

Shelly'nin iyiliğinin haberi okyanusa yayıldı. Yıpranmış, kabuğu midye kaplamış, gözleri kısık ve sevecen yaşlı bir deniz kaplumbağası olan Büyükbaba Finn onu ziyarete geldi. "Senin hakkında harika şeyler duydum Shelly," dedi. "Kabuğun bir deniz feneri gibi parlıyor ama onu özel yapan senin özverin. Başkalarına yardım etmek çok çalışmak ve kocaman bir yürek ister." Shelly onun sözlerinden gurur duydu ve minnettar oldu.

Büyükbaba Finn devam etti: "Küçüklere yol göstermeye devam et Shelly. Sana güveniyorlar ve bu güven çok değerli bir armağan. Unutma, yorgun olsan bile ışığın bir fark yaratabilir." Shelly başını salladı. Onun haklı olduğunu biliyordu. O andan sonra en zor gecelerde bile asla pes etmedi. Yardım ettiği canlıların gülümseyen yüzlerini düşünür ve bu ona güç verirdi.

Bir gece okyanusun üzerine öyle yoğun bir sis çöktü ki ay bile görünmez oldu. Küçük canlılar eve yüzmeye korkuyordu. Ama Shelly'nin kabuğu her zamankinden daha parlak parlıyordu ve onları güvenle sisin içinden geçirdi. "Işığımı takip edin!" diye seslendi. Onlar da öyle yaptı ve ona tamamen güvendiler. Shelly onların yol göstericisi olduğunu bilerek içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Zaman geçtikçe Shelly okyanusun en güvenilir yol göstericisi olarak tanındı. Küçük canlılar her gece onun ışığını bekler, anne babalar çocuklarına deniz feneri kabuklu kaplumbağayı anlatırdı. Shelly kimseyi geri çevirmedi. Yüzmeye, yol göstermeye ve parlamaya devam etti. Özverisi okyanusu herkes için daha güvenli ve mutlu bir yuva yaptı.

Bir akşam Büyükbaba Finn bir grup yavru kaplumbağayı Shelly ile tanıştırmaya getirdi. "Yolumuzu aydınlatan kaplumbağa bu," dedi. Küçük kaplumbağalar Shelly'ye kocaman gözlerle baktılar. "Bize de yardımcı olmayı öğretir misin?" diye sordular. Shelly gülümsedi. "Elbette," dedi. "Ama unutmayın, başkalarına yardım etmek özveri ister. Zor olsa bile asla pes etmemelisiniz."

Shelly yavru kaplumbağalara kendi küçük ışıklarıyla başkalarına nasıl yol göstereceklerini öğretmeye başladı. Onlara nasıl yavaş yüzeceklerini, kaybolmuş canlıları nasıl gözeteceklerini ve nasıl sabırlı olacaklarını gösterdi. Yavru kaplumbağalar her gece çalıştı ve Shelly onları gururla izledi. Okyanus artık herkesi güvende tutmak için birlikte çalışan birçok ışıkla pırıl pırıl parlıyordu.

Böylece deniz feneri kabuklu kaplumbağa Shelly bir efsane oldu. Başkalarına yardım etmenin özveri gerektirdiğini ve küçük bir ışığın bile birçok kişiyi eve götürebileceğini kanıtladı. Okyanus hayvanları ona tamamen güvenmeyi öğrendi ve Shelly yüzdüğü sürece karanlıkta asla kaybolmayacaklarını biliyorlardı. Onun sıcak altın ışığı parlamaya devam etti; herkes için bir iyilik ve umut feneri oldu.